

Punt de mira

Sant Miquel del Fai

Pere Valls i Duran

Sant Miquel del Fai és un dels indrets més bonics de la geografia de Catalunya; la natura ha dotat aquest vell racó del nostre Vallès amb una varietat d'encanteris i atractius. Tot això fa que sigui un dels més antics racons turístics del nostre país, amb més de mil anys d'història. He anat diverses vegades a Saragossa, i quan ets allà, el primer que et diuen la gent d'allà és que vagis a visitar el "Monasterio de Piedra", i amb raó, ja que és molt bonic, igual que el poble de Calatayud, al qual també he anat diferents vegades i m'ha agradat molt; he estat també a casa de la Dolores, recordant l'hostal i la bella cançó.

De Granollers fins a aquest paradís que és Sant Miquel del Fai hi ha menys d'una hora en cotxe, amb la particularitat que en tot el trajecte s'hi troben pobles, boscos, verdor, aigua, gent i masies, mentre que per anar al "Monasterio de Piedra", a més de ser molt lluny, la major part del seu trajecte és força desert fins arribar-hi, on de sobte tot és verdor i aigua, semblant al nostre Sant Miquel del Fai.

Sant Miquel del Fai es troba situat al fons d'una gorga profunda que s'endinsa atreviment cap a terres d'Osona, prolongant el Vallès amb una frondosa i formosa vall, la vall de Riells, la qual es troba regada per la riera Tenes que, baixant de Castellcir i Sant Quirze de Safaja, s'uneix al punt del Monestir amb el Rossinyol procedent de Sesperxes i Bertí. L'església més vinculada al Fai és la de Sant Martí, encara dempeus; també la de Sant Miquel dins la cova és impressionant, igual que les cascades dels rius Rossinyol i Tenes. En realitat, en tot el replà del Fai, des del peu de la rampa de la foradada fins a l'extrem de Sant Martí, s'endevina la mà de l'home.

Per Pasqua, a l'Aplec de Sant Miquel del Fai, aquest paradís s'omple de gent de tota mena i condició: homes, dones, grans, menuts, famílies i enamorats amb ganes de passar-ho bé, ja que ha arribat la primavera, i en aquest lloc invita, ja que entre la música de l'orquestra tocant en el pati del Monestir, les parelles ballant molt juntes, els ocells cantant, els murmuris de l'aigua de les cascades, els crits de la mainada, jugant a empaïtar-se per sobre del vell pont, les parades venent records, joguines, caramels, entrepans de pernil amb pa amb tomàquet, "pinchitos morunos", acompanyats del got de vi d'Allella o del Priorat, gent que puja a peu des de Riells, altres per la carretera de Sant Feliu de Codines, gent de l'Àmetlla, de Bigues, Santa Eulàlia, Lliçà, Caldes, etc., etc. Per l'altra banda vénen els de Vic, Centelles, Figaró, Aiguafreda, etc. I també de Granollers, ja que en aquest dia hi pots trobar molta gent de la nostra ciutat. Recordo que quan era petit, acabada la guerra, aquesta diada ja s'hi venia a l'Aplec. Hi veníem amb camions com els de Can Puig dels Pinyons, Ca l'Umbert, Trullàs, etc. que ens deixaven a baix de Riells, altres es quedaven a dinar a les Marmotes que també era i és molt bonic, però els més pujaven a peu a dalt del Monestir de Sant Miquel del Fai que era el principal.

Correu Obert

En aquesta secció es publicaran les cartes que adreïn els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

"Sin mala uva, Sr. Cañas"

Sense "mala uva, Sr. Cañas", solament desitjo, tal com es diu en l'argot dels quintos, que li fotin molta canya. Pel que he pogut observar, Sr. Cañas, no solament era un inadaptat social pel fet de rebutjar sistemàticament la llengua del país on lliurement va venir a treballar, sinó que ni tan sols ha estat capaç d'adaptar-se al seu propi sou.

Sr. Cañas, sense "mala uva", agraeixo molt atentament les lliçons que predicava a la guixeta de correus sobre la seva honorabilitat i honradesa de la seva pròpia persona.

Ah, Sr. Cañas, sense "mala uva", a la presó Model no tindrà cap tipus de problemes d'adaptació lingüística. Agraeixo a aquesta revista comarcal la publicació d'aquesta carta pel fet de deixar-me exercir un dret democràtic que exercia el Sr. Cañas.

Raïm

Antoni Pons Rodríguez

Ajuda a Romania

A les oficines de correus hi ha una disposició de la Direcció General que m'ha cridat l'atenció pel seu encert. Es tracta de la tramesa de paquets postals a Romania completament gratuït per facilitar els ajuts al poble romanès.

Per tant, totes aquelles fàbriques, comerços o particulars que tinguin la voluntat d'ajudar mitjançant la tramesa d'aliments, robes o medicaments, poden utilitzar el servei de correus enviant directament a: "CONSILIUL NATIONAL AL SOCIETATI DE CRUCE ROSIE" STR. BISERICA AMZEI, NRO. 29 - BUCAREST (Romania). Per anomenar alguns dels aliments de més necessitat, poden ser pots de llet condensada, arròs, pasta per a sopa, conserves, cafè, etc.

Per la premsa sabem que la Generalitat valenciana ha fet importants trameses de taronges i joguines, també la Comunitat Murciana ha expressat la seva generositat. En canvi, per TV3 dies enrera ens varen ensenyar unes imatges d'una entitat barcelonina que intentava recollir queviures i medicaments pel poble romanès i malauradament es veien uns prestatges gairebé buits. Fou un espectacle decebedor.

També cal dir que a vegades persones ben disposades a la generositat desconeixen el mitjà adequat per fer arribar la seva col·laboració; és per això que jo he vist la disposició de la Direcció General de Correus encertada.

Si cadascú fa segons les seves possibilitats, entre tots podem manifestar la nostra solidaritat i donar resposta a una crida per pal·liar la fam física que pateix aquella nació.

M. Parera Cabarrocas (GUALBA).

Xarxa Cultural demana a les TV privades que emetin en català

L'entitat Xarxa Cultural s'ha adreçat als directors generals d'Antena-3, Canal Plus i Tele-5, les tres cadenes de televisió privades a les quals el govern ha donat llicència d'emissió, demanant que emetin únicament en català durant les hores en les quals la programació sigui autònoma per a Catalunya, o qualsevol altra zona dels Països Catalans.

En la seva petició, Xarxa Cultural exposa que, amb les tres noves cadenes de televisió privades, l'oferta de televisió en català, a Catalunya, pot ser minoritària. Xarxa considera com un fet il·lògic aquesta possible situació en una cada vegada més gran normalització lingüística.

Xarxa Cultural

EL REFRANYER

De vegades, els bojos fan bitlles

Tots nosaltres, homes i dones, vells i joves, pobres i rics, tenim en el nostre subconscient unes guspiretes de creació, de saviesa, d'inspiració, diguem-ne sobrenatural, de les coses de la vida que, tard o dejorn exercim, potser, sense adonar-nos-en que ens donen un coeficient més positiu del que hauríem pogut imaginar. D'aquí pot derivar allò de que: "De vegades, els bojos fan bitlles". Aquest és un dels nostres refranys populars que més s'han adequat a les generacions de totes les èpoques. En l'actualitat tenim els empedreïts autodidactes que, sense posseir cap certificat d'estudis superiors, han escrit grans poemes, han cisellat impressionants escultures, han pintat magnífics quadres i fins i tot han publicat tractats sobre matèries de gran utilitat pública. L'autodidacte, és un ser d'una intuïció privilegiada. Aquests són els que en poden fer més de bitlles. És una definició comparativa. Les bitlles, pel que fa al ram tèxtil, són unes peces tornejades en fusta, les quals serveixen per enrotllar-hi la trama que s'ha de posar dins d'una llançadora. Ara, potser, les tècniques modernes han reemplaçat aquest procediment. Abans, fer bitlles, equivalia a un determinat mèrit professional. Qui podia demanar a un dement que fes bitlles? Es donava el cas, tanmateix, i es dona encara, que, de vegades, els qui fan coses dignes d'excepció, no són precisament els tècnics, els experts o els més iniciats, sinó els ignorants de solemnitat, els intuïtius. Nosaltres, ara, en diem bojos a aquells que la flauta els sona per casualitat, per no dir llecs. I és ben cert, segons el refrany, que, de vegades, els menys iniciats, són els que tenen més facultats creatives. D'aquí ve allò de que: "De vegades, els bojos fan bitlles". Senzill, no? Però cert!

Josep Maclà i Maclà

L'Escletxa

L'avortament

Lourdes Cubells

La notícia de la possible liberalització de l'avortament, en les primeres setmanes de l'embaràs, ha despertat un cert malestar.

És un afer molt delicat que en ocasions anteriors ja va enfrontar opinions (cosa força lògica). Tant els pro com els contres no solen exposar els seus criteris de manera raonada, objectiva i convincent, sinó que ho fan massa crispats. Alguns grups van arribar a organitzar manifestacions caricaturesques que només van aconseguir generar ironies i frivoltzar el tema.

És inqüestionable que al capdavant dels grups socials que rebutgen l'avortament —tant el lliure com el condicionat— hi hagi l'Església. Penso que adopta una postura ben coherent; no fa altra cosa que ser fidel a la seva doctrina i d'altra banda és el que n'esperen els seus seguidors.

Els qui no són coherents són aquells que clamen a favor de la pena de mort i al mateix temps condemnen l'avortament. Argumenten que el fetus és viu i que no es pot segar una vida. És evident que el fetus és viu, de la mateixa manera que és viu i creix un animal irracional o una planta. Allò que els diferencia és l'ànima o intel·ligència i crec que els científics i teòlegs encara no s'han posat d'acord en si un fetus té ànima/intel·ligència en ser engendrat, al cap d'un temps o en el moment de néixer.

Estic segura que per a la majoria de les dones avortar no és cap caramel sinó un tràngol. N'hi ha que els costa superar-ho i no n'he sentida mai cap que en premsi.

Però està comprovat que encara que sigui il·legal quan una dona ho ha decidit, ho fa, sigui aquí o a l'estranger. I, jo em pregunto: si igualment ho ha de fer, no és millor dintre de la legalitat, amb garanties sanitàries i prop de casa? No pretenc opinar en favor ni en contra, només constato la realitat.

Potser l'única manera d'evitar embarassos no desitjats és que la gent rebí una bona i constant educació sexual, des de ben joves. L'Església, però, encara condemna els anticonceptius. Tinc entès que només accepta el mètode Ogino i ja sabem que va resultar força ineficaç. Pel món corren molts fills d'aquest mètode.

A qui repugni una possible llei que legalitzi l'avortament pot ignorar-la; arribat el cas ningú no l'obligarà a sotmetre-s'hi. Tant de bo puguéssim prescindir de totes les lleis que no ens agraden i que, a més a més, ens perjudiquen.

Plaça Gran
Telf. i FaxGranollers
870 47 09